

De weg van vrede 7 – de band van vrede

Kerntekst: *Filippenzen 3:20*

Thema: **Ambassade van het vrederijk**

- Lezen: Romeinen 12:1-21

¹Broeders en zusters, met een beroep op Gods barmhartigheid vraag ik u om uzelf als een levend, heilig en God welgevallig offer in zijn dienst te stellen. Dat is de ware eredienst die van u wordt gevraagd. ²U moet uzelf niet aanpassen aan deze wereld, maar u veranderen door uw gezindheid te vernieuwen, om zo te ontdekken wat God wil en wat goed, volmaakt en Hem welgevallig is.

³Met een beroep op de genade die mij geschonken is, zeg ik u allen dat u zichzelf niet hoger moet aanslaan dan u kunt verantwoorden. U moet verstandig over uzelf denken, in overeenstemming met het geloof, de maatstaf die God ieder van u geschonken heeft. ⁴Zoals ons ene lichaam vele delen heeft en die delen niet allemaal dezelfde functie hebben, ⁵zo zijn we samen één lichaam in Christus en zijn we, ieder apart, elkaars lichaamsdelen. ⁶We hebben verschillende gaven, onderscheiden naar de genade die ons geschonken is. Wie de gave heeft te profeteren, moet die in overeenstemming met het geloof gebruiken. ⁷Wie de gave heeft bijstand te verlenen, moet bijstand verlenen. Wie de gave heeft te onderwijzen, moet onderwijzen. ⁸Wie de gave heeft te troosten, moet troosten. Wie uitdeelt, moet dat zonder bijbedoeling doen. Wie leiding geeft, moet dat doen met volle inzet. Wie barmhartig is, moet daarin blijmoedig zijn.

⁹Laat uw liefde oprecht zijn. Verafschuw het kwaad en wees het goede toegedaan. ¹⁰Heb elkaar lief met de innige liefde van broeders en zusters en acht de ander hoger dan uzelf. ¹¹Laat uw enthousiasme niet bekoelen, maar laat u aanvuren door de Geest en dien de Heer. ¹²Wees verheugd door de hoop die u hebt, wees standvastig wanneer u tegenspoed ondervindt, en bid onophoudelijk. ¹³Bekommer u om de noden van de heiligen en wees gastvrij. ¹⁴Zegen uw vervolgers; zegen hen, vervloek hen niet. ¹⁵Wees blij met wie zich verblijdt, heb verdriet met wie verdriet heeft. ¹⁶Wees eensgezind; wees niet hoogmoedig, maar zet uzelf aan tot nederigheid. Ga niet af op uw eigen inzicht. ¹⁷Vergeld geen kwaad met kwaad, maar probeer voor alle mensen het goede te doen. ¹⁸Stel, voor zover het in uw macht ligt, alles in het werk om met alle mensen in vrede te leven. ¹⁹Neem geen wraak, geliefde broeders en zusters, maar laat God uw wreker zijn, want er staat geschreven dat de Heer zegt: ‘Het is aan Mij om wraak te nemen, Ik zal vergelden.’ ²⁰En ergens anders staat: ‘Als uw vijand honger heeft, geef hem dan te eten, als hij dorst heeft, geef hem dan te drinken. Dan stapelt u gloeiende kolen op zijn hoofd.’ ²¹Laat u niet overwinnen door het kwade, maar overwin het kwade door het goede.

- Tekst: Filippenzen 3:20

²⁰Maar wij hebben ons burgerrecht in de hemel, en van daar verwachten wij onze redder, de Heer Jezus Christus.

- Preek

Lieve mensen,

De kerk als ambassade. Dat is een beeld dat ik meeneem uit het boek van Paas. De kerk als ambassade van het vrederijk van God.

Als je op Wikipedia opzoekt wat een ambassade is en doet, dan lees je onder andere het volgende:

Slide: De ambassade zorgt voor communicatie en onderhandelingen tussen de twee landen en voor culturele uitwisseling. Ook fungeert ze vaak als aanspreekpunt voor burgers van het thuisland die op dat moment in het gastland verblijven. De ambassade wordt geleid door een ambassadeur.

Het terrein waar een ambassade gevestigd is en de residentie van de ambassadeur genieten op basis van artikel 22 van het Verdrag van Wenen inzake diplomatiek verkeer (1961) onschendbaarheid. Dat betekent dat de autoriteiten van het gastland het ambasadeterrein en de ambassadeursresidentie pas mogen betreden met goedkeuring van de ambassadeur. Van deze onschendbaarheid wordt soms handig gebruikgemaakt om politiek asiel aan te vragen

Wat zijn nou de overeenkomsten met bijvoorbeeld de Waterpleinkerk?

Ik wil er 3 uitlichten. Namelijk de communicatie en uitwisseling, de onschendbaarheid en asielaanvragen.

Slide: Communicatie en uitwisseling tussen de twee landen

Paulus schrijft in Filippenzen dat we burgers zijn van het koninkrijk van God. Tegelijk leven we ook in onze maatschappij. We zijn ook Rotterdammers. Nederlanders. Wereldburgers. En juist de gedachte van een kerk als ambassade maakt dat mooi duidelijk.

Een ambassade heeft veelvuldig contact met het thuisland. Ik denk dat dat echt een hotline is. Om te rapporteren hoe het in een land gaat. Om te overleggen hoe je je moet verhouden tot de ontwikkelingen in een land. Zeker als je ambassade bent in een land waar het spannend is. Waar mensenrechten geschonden worden. Of waar oorlog dreigt of is. Dan communiceer je veel met je thuisbasis.

Dat is ook de *corebusiness* van de kerk. Open lijnen naar God en Jezus. Het woord van God goed beluisteren, om bemoedigd te worden. Ook om telkens te proeven hoe je je waarden kan inzetten op de plek waar je bent. Bidden en zingen. Contact met de regering van je thuisland. Dat is dus superbelangrijk. Om die lijnen open te houden. Om je constant ook te laten bevragen door Jezus. Om te bidden om de Geest. Zodat je in de Geest van Jezus in deze wereld opereert.

Maar dat kan en mag niet opgesloten blijven binnen deze muren. Je hebt een missie voor het land, de stad, de omgeving waar je woont. Er vindt in jouw dagelijkse bestaan uitwisseling plaats. Doordat je wat je hier ontvangt uit je thuisland weer wil delen met anderen.

Dat kan in woorden. Het is prachtig dat de twee grootste kerkverbanden in ons land – de PKN en de RK kerk – zich gezamenlijk uitspraken tegen de strafbaarstelling van illegaliteit. In een open brief aan de politiek. Je moet als kerk de vrede dienen. En vrede, zoals we al eerder zagen, bestaat uit recht, verzoening en feest. Daar ben je als kerk en kerkleden druk mee. Als ambassadepersoneel heb je een boodschap voor onze stad.

En het kan ook in daden. Dat is minstens zo krachtig. Vrijwilligerswerk. Mensen zien die niet gezien worden. Mensen dienen die het kwetsbaar zijn. Het evangelie van Jezus handen en voeten geven.

Dus communicatie. Met je thuisland én met het land waar je geplaatst bent. Ik vind dat Paulus dat ook prachtig verwoordt in Romeinen 12. Je wijdt je toe aan God en in het kielzog daarvan ook aan de wereld om je heen. Je ontvangt barmhartigheid van Jezus en bent dus ook barmhartig in al je contacten. En je raakt geïnspireerd door de Geest en wil zo ook voor anderen tot inspiratie zijn.

Slide: Onschendbaarheid

Dat klinkt een beetje heftig. Alsof je de muren toch weer hoog optrekt. En soms is dat ook nodig. Zie het kerkasiel in Kampen. Een eerder ook in Den Haag, waar wij toen ook mee meegedaan hebben. Soms moet je de overheid buiten de deur houden om kwetsbaren te beschermen binnen je muren en binnen je gemeenschap.

Maar onschendbaarheid gaat meer hierover, dat je binnen de muren de waarden en normen van je thuisland probeert te volgen. Juist op het ambassadeterrein moet iets te zien zijn van waar je voor staat. Dat is waar Paulus ook heel erg op hamert in Romeinen 12. De vrede die je preekt en uitvent moet je ook zelf leven.

En dat is een klus. Ik kom veel mensen tegen die beschadigd zijn door de kerk. We maken er vaak een potje van. En je kunt dus heel cynisch zijn over de kerk. Als je kijkt naar de kerkgeschiedenis. Of als je kijkt naar jouw persoonlijke pijn. Er mislukt veel.

Maar je kunt ook hoopvol zijn over de kerk. Want er gebeuren zoveel mooie dingen. Dat je iets ziet van verzoening als je getuige daarvan bent dat de een aan de ander vergeving vraagt. Dat je iets merkt van feest en genade als je met elkaar het brood breekt en de wijn drinkt. Dat je soms merkt hoe er voor elkaar en anderen gezorgd wordt, vaak zonder dat het op de voorgrond komt. Er is zoveel moois. Er is zoveel hoop.

De kerk is een oefenplaats. Waar je het vrede-rijk van Jezus alvast probeert vorm te geven. Door niet te roddelen. Niet de oordelen. Jezelf niet te belangrijk te maken. De ander te zien en te waarderen. De ander als geschenk te zien. Paas schrijft een heel indringende passage over een vriend van hem, die lijdt aan depressie (blz. 204). Dat is zwaar voor die vriend. En voor zijn omgeving. Maar ze vinden de kracht om deze broeder als geschenk te zien. Ik citeer: *Een onhandig struikelblok, zoals een depressieve persoon zichzelf vaak ervaart, zou weleens precies de steen kunnen zijn die we nodig hebben.* In het bouwwerk van de kerk kan niemand worden gemist. We zijn een gave voor elkaar.

En zo kun je binnen oefenen in vrede om tegelijk zo krachtig mogelijk die vrede te verspreiden in je omgeving. En dat trekt aan. Dat is het laatste.

Slide: Asielaanvragen

Bløf zingt: *hier ben ik veilig, hier ben ik sterk, hier ben ik heilig: dit is mijn kerk.* We mogen in de Waterpleinkerk, in onze gemeente elke zondag en elke doordeweekse dag dat we samenkomen –

als gemeente of in groepen – we mogen veiligheid zoeken. En hopelijk ook ervaren. Omdat God ons ziet en onvoorwaardelijk van ons houdt. En omdat we in navolging van Jezus zo ook naar elkaar willen kijken. En vol genade met elkaar omgaan.

En dat is zo'n krachtige *community* die mensen aantrekt. In de wereld om ons heen is schreeuwende behoefte aan de vrede van Gods rijk. Aan recht, verzoening en feest. Het zijn kernwoorden in de kerk. Die we ook proberen te bieden in de praktijk. Als we dat blijven doen. Communiceren met ons thuisland en dat vervolgens uitwisselen en meenemen in ons leven van elke dag. Dan willen meer mensen dat. En iedereen is welkom.

Je hoeft er geen papieren voor te ondertekenen. Je hoeft niet aan te tonen dat je het waard bent. Nee, *iedereen* die rust, ruimte en richting zoekt. Die mag met ons optrekken. Die wordt uitgenodigd aan tafel. En deelt met ons in de vreugde van Christus. En zo zijn we als Waterpleinkerk ambassade van het vrederijk van God.

Amen